

paa Capitol som et lykkeligt Fremtidsvarsel. I disse herlige Omgivelser var de Byraadets Gæster, Byraadets, som bestaar af Mænd.

Den Tid vil komme, da de selv er med blandt Værterne, da ogsaa de har hjemme i disse herlige Omgivelser.

Roma, ²⁹/₄ 08. Martha Ottosen.

En Bog om en Kvinde af en Kvinde.

En Digterinde fra Romantikernes Dage. Af Frede Thomsen. Hagerups Forlag 1907.

Delphine Girardin (f. Gay) døde 1855, men den, der læser hendes Ungdomshistorie, synes at læse om længst forsvundne Dage. Paa hvad her fortælles, kan det kendes, hvorledes Verden om os siden da har skiftet ikke blot Ansigt, men Tankesæt og Følelser — og ikke mindst, hvilke forandrede Synsmaader, Kvinder levede under den Gang sammenlignet med nu. Eller kunde man tænke sig en moderne Digter skildre sit første Møde med en ung Kvinde, der gennem Smaapoesier og Deklamation havde vundet sig et vist Ry, i Ord som dem, Lamartine bruger, da han ser Delphine Gay ved Velinofaldet:

»Hun sad i en halvt hvilende Stilling paa en Træstamme . . . Hendes blottede Arm, klassisk formet og marmorhvid, støtter hun til Rækværket, og hun hviler sit Hoved i Haanden i en træt og tankefuld Stilling. Den venstre Arm hænger ned, og i Haanden holder hun en Buket af Vinka og vilde Blomster . . . Hytternes Børn har plukket dem til hende. . . . det lyse Haar bølger blødt for Vinden, og Barmen løfter og sænker sig som i stærk Sindsbevægelse. Fra de lange Øjenvipper falder Draabe paa Draabe ned i det skummende Vandfald og føres bort med Floden« o. s. v. (»En Digterinde« S. 28.)

Eller var det tænkeligt i vore Dage at opleve et Optrin som følgende selv hos et Folk, der er vort saa vidt forskellig som det franske: En mørk Novemberdag, i tæt Regn, jordes en af Frankrigs gode Mænd, General Foy. Et Følge af Tusinder er gaaet gennem Gaderne og har, staaende om hans Grav, hørt paa de mange Mindetaler over ham. Pludselig stiger en ung Kvinde op paa en Plads, der gør hende synlig for alle — »i Faklernes Skin ligner hun en skøn Statue«; hun løfter Haanden; der bliver aandeløs Stilhed, og med høj

Pathos deklamerer hun et improviseret Digt, som henriver alle — et Digt, der senere indridsedes paa General Foys Gravsten, medens en Medaillon med Delphine Gays Billede udført af David d'Angers, anbringes over Digtet.

Eller — hendes Hyldning i Rom, hvor en Kvindes Bog, Mme Staëls »Corinna«, der lovpriser Italiens Skønhed, har banet Vej for hende, og hvor nu den unge, tilreisende Delphine føres af en »begeistret Folkemængde« til Kapitol og improviserer et Digt, der bringer Italianere til at bryde ud i et »Leve Frankrig!«

Alt dette lyder for Nutidsøren som et Eventyr. Hvad var der hos Delphine Gay, hvis Digte næppe havde mere end forbigaaende Interesse og ikke satte Spor efter sig, der rev Mennesker hen til en saadan Begejstring?

Théophile Gautier, der to Aar efter hendes Død (i »Portraits et Souvenirs littéraires« S. 72) siger om hende, »at hendes Død var en af de Sorger, Sjælen ikke værner sig til,« og at han »ikke kan gaa forbi hendes Hus uden at faa Taarer i Øjnene,« giver en delvis Forklaring af hendes Magt, idet han skildrer den første Gang, han saa Delphine Gay. Det var ved »Hernani«s stormfulde Première. Da Delphine Gay kom ind i sin Loge og bøjede sig ud for at se Theatersalen, lød der et tre Gange gentaget Bifald fra de unge Malere, Billedhuggere og Digttere, der fyldte Parterre —; det var hendes aldeles enestaaende Skønhed, der henrev dem. Alt hos hende — det lyse Haar, den fine Hudfarve, der sammenlignes med »rosenrødt Marmor«, de klassisk regelmæssige Træk, som Aarene senere intet formaaede over, hele hendes Væsens lidt majestætiske Ynde, alt dannede et saa fuldendt harmonisk Hele, at denne skønhedsdyrkende Tid — ikke blot Kunstnerne, der var »fous de forme« — studerede og beundrede, som man beundrer, ikke et levende Menneske, men et dejligt